

POEZIJA

Iztok Osojnik

Benjaminovi dotiki

Kabalistična mušica

Oči, ki se dotaknejo na slučajni ulici,
in svet je nenadoma drugačen. Odprla
si dušo, v kateri je drhtela obljuba
bolečine, ki jo poznam. V megli, med

množico se je odprla notranjost cveta
žužkojedke. Temnooki metulj je zavel
v žrtev s tako globino, da do teme
zaječi ostro nebo. Obupno lepa pajkovka

sredi žive mreže. Zaman. Bil sem nedosegljivo
ožgan od silovitega sonca, le na pol priseben
sem taval po tvojem mestu, Walter, s čelom,

razmršenim od Popoldanskih senc. Hipen spomin?
Vedno bomo pijani prisluškovali vsaki naslednji
stopinji razkroja, obnemeli na osupljivih
prehodih, tavajoči po radodarni svetlobi, iznotranji ...

W. Benjamin na Ibizi

Napisano živi posebno življenje,
razpleteno v potovanjih,
kakor vedno znova
razkrivajoče se alegorije,
tisti gozd simbolov,
ki raste v posebej poudarjenih pogledih
na stvari.

Posamezni deli stavkov so razseljeni po različnih prestolnicah.
Kar se na prvi strani knjige zgane z očmi
Pražanke v getu –
po vseh spominih na grozljive
muke, Miriam (in angele na neodzivnih oknih),
je kasneje v Berlinu, v mestu,
kjer je živel ona,
*"za katero so ostale le stopinje v pesku, ki jih
počasi spira morje"* –
– opisani jo je seveda nesrečno ljubil –
vstalo kot žalostna priča padca prenikavega uma.

Tudi Nedosegljivi ga je zavrnil.
Za njim so
ostale besede, ki prestrezajo vsakdanjega.
In se spet na
različnih ulicah vračajo z novimi vodnjaki.
Segajoč
skozi napisano v posvetno tkivo in vzdolž mreže Božjega Imena
v nedoumljivo brezno,
razimenovanega angela – umrljivega človeka ...

Mlada breza

Kaj stori, da vse pozabiš in v obupu
ali v veselju neizmernem, v ljubezni
globoki, v spokojnem razumevanju,
izbruhneš v očitno? Nihče več ne

zmerja nedokončanih in tako
zemeljsko nepopolnih čapelj na vejah
nad reko. Vstopili smo, dežela se
na široko odpira pred nama, veter in

dež nama ližeta obraz. Prepoznala si se
in zdaj umirjeno navdušeno slaviš reko,
stavke krepke in njo, ki ti pogleduje

v očeh, kakor skozi brezokvirna okna,
vsa razkošno preprosta, v celoto neznanega,
pa tudi znanega sveta, ki v tem hipu deli bitje
in onkrajbitje z odsotno, vriskajočo na ves glas.

Ovešena z algami ...

Z vsako besedo razkriva poslednjo
skrivnost. Spogledujoči s sabo
popušča nad pokrajino ostre oči kot
galebe, da se na brezosebnem vetru

napijejo komaj opaznih skomigov.
Ah, gib, ki se zamaknjenemu
zdrzne v plečnih mišicah,
da se čez vsenebje dotakne dna neba.

Mar ni vstal in mrko gledal izpod
čela? S sabo se hranimo kot božja jajca,
jutri rojena v posmrtni in neobstoječe ptice,

danes pa izginuli služimo prehodnim vetrovom,
da si obrišejo mokre hrbte ob stene
notranjih nosnic, ko sredi pljuč izdihujejo
stavke, s katerimi dihajoči raste čez svoj onkraj.

**Moški z ohlapnimi kurci, ki citirajo Benjamina
(V. Č.)**

Isti teksti v različnih mestih razkrivajo
drugačne usode. Tudi oni potujejo in na
potovanjih rastejo. Brajde so, na katerih
se naseljujejo pogledi, telefonski klici,

nenadni podori in podobe življenja niso nikoli
več enake. Stare zgodbe postanejo prozorne.
Stopinje v pesku, vrezane ostro in skrivnostno
lepo v vlažno obalo, se skoraj hipoma

razkrijejo kot sledovi angelov tragične bolečine,
ki so popustili v slavljenju božjega imena in umrli.
Mar nisem toliko let kasneje v očeh praške neznanke

zagledal Benjaminovo zgodbo, še preden sem skoraj
hkrati vstopil v njegov distilirani judovski
lesorez. Oživel, v zdaj vrnjeni spomin na mistično
črko in srce razdrapano od nekoč grenkih bolečin.

Mlada ženska, Daša

Ta, ki se zamišljen ozre, temačen od
tišine. Berlin, dolga ulica platan,
drhtečih od dopoldanskega prometa.
Dopoldanske sence med zavrženim papirjem.

Rahla lisa, spotegnjena, anonimna
sled. Toda drugi anonimni se zdrzne in
skoraj boleče zastoka, ko se ga dotakne
neznana, temna roka ...

Naročje zasuto z mladim listjem, ki
poganja in poganja, drobni dotiki prstov
in obrazov, česar v glavnem sploh ne opazijo,

skrivenčeni od upravičene bolečine.
Angel, vsa prosojna od jutranjega sonca,
košate rože daleč na robu notranjega
neba, skoraj tihe. Na obali brezvidnega morja.

Krokar

Niže doli se je spustila pred znani
in ljubljeni obraz. Zaman smo jo spraševali
o njem. Ničesar ni znala povedati. Ponavljala
je le: Ljubezen v takem primeru ne pove nič.

Greli so jo njegovi dotiki, in ko je oblikovala
odrasle besede, so njegovi prsti grizljali pore
njenega bitja. Njegovi črni lasje so ji
ovijali sijoče oči in ji vijugali čez ličnice.

Glavo svoje notranjosti je pomočila v
molčeči, svetleči čeber. Oči se ji zvedavo
iskrijo, čez komolec se zliva kot na kakšni sliki

modrikasta senca, tako značilna za zatikajoč
molk, ki ga sili v slovenske stavke.

S prstom sem se dotaknila nedostopnega
v sebi in izginila. Zdaj sem ptica in pišem.